

Kik ezek az emberek a képeken

Mama tudott olyan csúnya lenni, mint Marika néni, ha elgondolkodott, szomorú volt, vagy mérges. De Marika néni soha nem tudta magát széppé varázsolni egy mosollyal. A csúnyasága alapvető volt, egyértelmű. Gyerekként szembesülni vele, hogy már a Parkinson-kór is szétzilálta, mintha folyamatosan rázta volna valaki, mint fát egy őrült gyümölcszedő.

Apa mindig szeretettel beszélt róla, édesanyjáról is.

Mama szőlőtőkék közt. Nagy szó volt, ha adott szőlőt, mindig neki kellett adnia. Soha nem csipegethettünk, vagy ha mégis, mérges volt, ahogy anya is, amikor ezt a mérgeességet megtudta. A szőlő, a málna, körte, a kertek gyümölcssei, a büntudat. Mi csak lelegeljük. Lelegeltük, szerettünk legelni, mint a lovak. Mint a ló, mama szomszédja. Öregkorának bosszúsága.

Mennyi csalódás egy fénykép, eleve kudarcra van ítélve az egész vállalkozás, de ha ráadásul nem sikerült jól, mintha dárdával hajigálnánk a napot.

Papa öszüléséből sejthető, mennyit írnak a kép készültekor. Az első ősz csíkja szülei, testvére halálakor fiatalkorában jelent meg. Aztán terjedt el a fején.

Van, ahol a papa apát jelent, a mama anyát. Van, ahol az apa édesapa, az anya édesanyja. Nehéz elkerülni a gügyögést. Vajon miért kell? Miért kell hűvösséget tettetni? Talán mert bölcsőbbnek, okosabbnak tűnik, aki tudja, hogy nem számíthatunk igazán részvételre, megértésre, a másik embernek a mi életünk nem érdekes, a mi életünkben is saját életét keresi, semmi mást.

Nyitott szájú halottak énekelnek számodra hallhatatlan frekvencián.
Egy váll fölött kivoillan a lényeg.

A fotókon ott lesz örökre a család szaga.
Egyre kevésbé vagyok türelmetlen. Sőt.
A tegnap gyakori megérkezése gyanakvásra készítet,
talán soha nem is tűnik el semmi.
Aki van, öröktől fogva van.

Éva néni frizurája. Éva néni barátnőinek, kollégáinak
frizurái. Bele szeretnék túrni. Le akarom venni.
Meg akarom enni. Vattacukor. Szőke vattacukor,
vaníliás íze lehet. Mint a madártej. Olyan íze van,
mint a mániás depresszióknak. A pániknak,
a kényszerszergondolatoknak. A szenvedésnek.

A borostyán ezen a képen még nem nőtte be a kivágott fát.
A kisfiú még él, az anya már nem,
a ház még áll, de már nem a miénk.

A terített asztalon kezek, a fotóba nem fért bele a két tulajdonos,
az egyikük egynegyed arca. Vajon miért nem? Nem volt hova hátrébb
lépni, vagy nem voltak fontosak? Inkább a szebb, sikeresebb
családtagokra meg a vendégre fókuszált a kép készítője.
A szemközti fal mellett tévé áll, benne fények, talán karácsony,
vagy csak a vaku? Ahhoz túl sok és túl sokféle fény.
Ki lehetett a fotós? Apa? Máttyás? Más?

Papa, Mama, Éva néni, Marika néni. Mind halottak.
Egy jó fotón valami régi romok között pózolnak.
Míntha a Baldur's gate-ben lennének.
Van egy helyszín [utánezni], ahol a vámpírok laknak.

A napfény apán, behunyja a szemét, eltakarja a szemét, mosolyog.
Valószínűleg másnapos, vagy csak fáj a feje, érzékeny volt a hőmérsékletváltozásra.
Érzékeny ember volt. Ugyanakkor soha nem mutatta gyengének magát.
Nem keménykedett. Derűsen, könnyeden volt az. Magától értetődően.
Mint ahogy a nap süt.
Kint ül a kertben. Műszálas ing. Dús, rozsdásbarna haj. Borotvált arc.
Orromban borotvahabjának az illata, a frissen borotvált bőre, a vér íze,
apa vérének íze, mert direkt a sebre adtam puszit, hogy ne gondolja,
hogy undorodom tőle. Ahogy nem fordítottam el a fejem akkor sem,
amikor megmutatta a sebét. De nem fogtam meg a kezét, amikor
utoljára láttam, mert féltem, hogy elkapom a koronavírust.
Meg kellett volna fogni. Tartani.

*Hogy hol találom a fotót, vajon eligazít bármiben?
Például ha papa dossziéjában van egy fotó apáról,
az lényeges? Vagy ha egy Bibliában találok valakiről.*

*Elmosódott fényképek, elmosódott arcok.
Egy fekete-fehér nyár a határban, fiatalok,
a végtelen földeken egy diktatúrában jókedvűen.
Erdősorok.*

*Ügyetlenül ellőtt képek, tornacipős melegítő lányok,
bármelyik lány lehetne az anyám.
Keresi az útját egy folyó, egy történet.
Keresik a szavakat, amelyekkel kapcsolatba lépnek.
Tapogatózás, eldöntetlenség.
A bármi lehet lobogása.
Vajon véletlenek az arcok,
ennyi idősen mi véletlen?*

*Egy tábor, egy felállított sátor,
mi történhetett benne?
Milyen szavak hangozhattak el
a hatvanas-hetvenes években?
Miről álmodtak?
Milyen színe volt a sáornak?
Apa izmos félmeztelen teste.
A fiam lehetne a képen.*

*Papa öntözi a növényeket. A színek a fekete-fehér képeken.
A kannát felismerem. Ebben a virágágyásban lett rosszul,
de nem ezek között a virágok között, az később volt pár évvel.*

*Egy lány víz alól bukik fel, nevető vízköpő.
Egy jó alakú másik fruska büszkén pózol.
Stégen ül a vízköpő talán, bikiniben.
Egy szerényebb, kivehetetlen arcú szőke bokor előtt állt be.*

Kik ezek a lányok? Élnek-e még?

Nekem is le kellett volna fotózni azokat, akik tetszettek.

Apa egyik lába egy kidőlt fán.

*A rosszul sikerült fotók
a fiatalság.*